

Bidden en werken...

2010 (c) R. Brinkman, Evangelische Baptisten Gemeente, Leek.
<http://www.ebgleek.nl>

Tekst

- 2 Tess. 3:1-15
- Lucas 11: 33-36

2 Tess. 3:1-15

1 Voorts, broeders, bidt voor ons, dat het woord des Heren snelle voortgang hebbe en verheerlijkt worde, evenals bij u, 2 en dat wij bewaard blijven voor de wargeesten en slechte mensen; want trouw vindt men niet bij allen. 3 Maar wèl getrouw is de Here, die u sterken zal en u bewaren voor de boze. 4 En wij vertrouwen in de Here van u, dat gij, hetgeen wij (u) bevelen, [niet alleen] doet, maar ook zult doen.

5 De Here neige uw harten tot de liefde Gods en tot de volharding van Christus. 6 Maar wij bevelen u, broeders, in de naam van de Here Jezus Christus, dat gij u onttrekt aan elke broeder, die zich ongeregeld gedraagt, in strijd met de overlevering, die gij van ons ontvangen hebt. 7 Gij weet immers zelf, hoe ons voorbeeld behoort gevolgd te worden, daar wij bij u niet van de regel afgeweken zijn, 8 noch gegeven brood bij iemand hebben gegeten; maar met moeite en inspanning werkten wij dag en nacht, om niemand van u lastig te vallen; 9 niet, dat wij er geen bevoegdheid toe hebben, maar om ons u tot een voorbeeld ter navolging te stellen.

10 Want ook toen wij bij u waren, bevelen wij u dit: Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten. 11 Wij horen namelijk, dat sommigen onder u zich ongeregeld gedragen, door geen werk te verrichten, maar bezig te zijn met wat geen werk is; 12 zulke mensen bevelen wij en wij vermanen hen in de Here Jezus Christus, dat zij rustig bij hun werk blijven en hun eigen brood eten.

13 En gij, broeders, wordt niet moede te doen wat goed is. 14 Als iemand niet luistert naar wat wij door onze brief zeggen, tekent hem en gaat niet met hem om, opdat hij beschaamd worde; 15 houdt hem echter niet voor een vijand, maar wijst hem terecht als een broeder.

Lucas 11: 33-36

33 Niemand steekt een lamp aan en zet die in de kelder of onder de korenmaat, maar op de standaard, opdat wie binnentreden het licht zien. 34 De lamp van het lichaam is uw oog. Indien dan uw oog zuiver is, is ook uw gehele lichaam verlicht, maar wanneer het slecht is, is ook uw lichaam duister.

35 Zie dan toe, dat wat licht in u is niet duisternis zij. 36 Indien dan uw lichaam geheel verlicht en geen deel duister is, zal het geheel verlicht zijn, evenals wanneer de lamp u met haar schijnsel verlicht.

Voorts, bid voor ons...

In de 2^e Tess. Brief zegt Paulus in het eerste hoofdstuk dat hij God ten allen tijde zou moeten danken voor deze gelovigen waaraan hij schrijft. De Tessaloniërs waren veel andere gemeenten zelfs tot een voorbeeld. In hoofdstuk 1:3-5 zegt Paulus zelfs dat hij regelmatig deze gemeente tot voorbeeld voor anderen stelt.

Waaróm was deze gemeente een voorbeeld voor anderen?

Als we tegenwoordig denken aan een gemeente die een voorbeeld voor anderen zou zijn dan denken we vaak aan zaken als:

- ze hebben een geweldige dominee;
- ze hebben een fantastische band;
- ze hebben een schitterend mooi kerkgebouw;
- ze hebben ontzettend veel leden...

en ga zo maar door. Als je dan rondkijkt in de vele tientallen kleinere gemeenten die dat allemaal moeten missen, rondkijkt in je eigen gemeente dan denk je wel eens – en dat zal ik dan maar eens eerlijk zeggen – “waar zijn we eigenlijk mee bezig?”.

Wij zijn als gemeente, net als vele andere gemeenten in dit land, niet zo “bijzonder gezegend”. We hebben geen groot kerkgebouw maar een gehuurd zaaltje. U moet het doen met sprekers zoals mij.

Natuurlijk, er komen ook regelmatig andere broeders hier spreken --waarvan ik persoonlijk vind dat ze verschrikkelijk ondergewaardeerd worden— die zonder twijfel gezegend zijn met een uitzonderlijk talent om Gods Woord uit te leggen. Maar,.. daar heb ik het nu niet over. En de muziek, tja.. ook daarin zijn we beperkt. En tot slot, .. we hebben maar weinig leden.

We zijn dus, naar de mens gesproken, niet zo bijzonder gezegend. Sterker nog; eigenlijk zou je kunnen zeggen, naar de mens gesproken: “hef de club maar op, dit is zinloos”.

En zoals gezegd: ik denk echt wel meer dan eens “waar zijn we eigenlijk mee bezig”. Waar dóen we het allemaal voor als gemeente? Waarom zouden we met onze gemeente nog blijven samenkomen? Waarom zouden we ons niet liever aansluiten bij een gemeente elders die groot, goed georganiseerd en voorzien van welbespraakte sprekers is? Een gemeente die alle faciliteiten heeft, waar alles is wat we nodig hebben? Is het wel de moeite waard om zo, om het maar eens zo te zeggen “door te blijven modderen”?

1 Tess. 1:3-5

3 Wij behoren God te allen tijde om u te danken, broeders, zoals gepast is, omdat uw geloof zeer toeneemt en uw aller liefde jegens elkander sterker wordt, 4 zodat wij zelf over u roemen bij de gemeenten Gods, vanwege uw volharding en uw geloof onder al uw vervolgingen en de verdrukkingen, die gij doorstaat: 5 een bewijs van het rechtvaardige oordeel Gods, dat gij het Koninkrijk Gods waardig geacht zijt, voor hetwelk gij ook lijdt.

Over deze gemeente in Tessalonica weten we niet zo veel. Dat wil zeggen, we weten niet hoeveel mensen er samen kwamen. De naam van hun dominee kennen we niet. We weten niet of ze een praiseband hadden. En we weten al helemaal niet of ze een mooi groot kerkgebouw hadden. Maar,.. ik vermoed dat het weinig glitter en glamour was.

Uit Handelingen 17 weten we namelijk dat door het werk van Paulus en Silas daar “enkele Joden”, “een grote menigte Grieken, die God vereerden, en tal van voorname vrouwen” tot

geloof kwamen. Wat er toe leidde dat de Joden jaloers werden en de stad in rep en roer brachten. Met als gevolg dat Paulus en Silas in de nacht de stad moesten verlaten.

De gelovigen in Tessalonica hadden het zwaar. Ze werden vervolgd en moesten lijden voor hun geloof.

In eerste instantie was daar dus een relatief grote groep gelovigen ontstaan.

Uit Fil. 4:16 weten we verder dat de gemeente daar kennelijk niet in staat was om Paulus te onderhouden in zijn dagelijkse levensonderhoud. Rijk waren ze dus niet. Integendeel; want in hoofdstuk 3 lezen we immers eerder al, vers 8,

“maar met moeite en inspanning werkten wij dag en nacht, om niemand van u lastig te vallen”.

Paulus en Silas voorzagen dus door hard te werken in hun eigen onderhoud. Zodat ze zelfs geen brood hoefden aan te nemen van de gelovigen.

Wat zijn dus de kenmerken van deze gemeente, zo op het eerste gezicht?

- ze waren niet rijk, waarschijnlijk zelfs armoedig;
- ze werden vervolgd en moesten lijden voor hun geloof;
- ze waren niet in aanzien.

De vervolgconclusies op basis van deze informatie moet dus zijn:

- ze hadden géén groot kerkgebouw. Immers, dat zouden ze nooit kunnen betalen. Ze konden Paulus en Silas al niet eens van eten voorzien;
- ze hadden geen middelen om, bijvoorbeeld, een welbespraakt spreker te contracteren.

Maar waarom was Paulus **dan** dánkbaar voor deze gemeente? Waarom waren nu juist de gelovigen in Thessalonica een voorbeeld voor anderen? Dat is toch **tegen alle verwachtingen in**, als je het zo eens zou vragen aan de gemiddelde kerkganger?

De Zichtbare dingen!

We kijken –als mensen- zo graag naar de dingen die zichtbaar zijn. Die tastbaar zijn. De gemeente van Tessalonica leert ons een les. Paulus leert ons, door deze gemeente heen, een les. **Want: wat is nou werkelijk belangrijk?**

Let wel: ik wil helemaal niets afdoen aan andere gemeenten. Van mij **mogen** ze groot zijn, van mij **mogen** ze populair zijn, dat is allemaal niet belangrijk voor mij.

Waar het vandaag om gaat is: **wat wil Gods Woord ons leren, als gemeente, als gelovigen. Wat wil Gods Woord mij leren?**

Paulus zegt dat hij **God dankt voor ze** omdat:

- hun geloof zeer toeneemt
- hun liefde naar elkaar steeds sterker wordt
- dat ze volharding in hun geloof hebben ondanks vervolgingen en de verdrukkingen
- dat zij het Koninkrijk Gods waardig geacht zijn, waarvoor ze ook lijden.

Dáárom neemt hij hen als een voorbeeld voor andere gemeenten! **Geloof, onderlinge liefde, volharding** en daarmee Gods Koninkrijk waardig.

Hoe armoedig een gemeente ook is of lijkt, hoe weinig populair ook, hoe zwaar een gemeente ook moet lijden of moet 'afzien'... dit zijn de kernwaarden die tellen voor God: **geloof, onderlinge liefde en volharding.**

In het eerste gedeelte wat we lezen, uit hoofdstuk 3, begint Paulus met:

“Voorts, broeders, bidt voor ons, dat het woord des Heren snelle voortgang hebbe en verheerlijkt worde, evenals bij u”

Deze gemeente wordt gevraagd door Paulus om voorbede te doen voor hem en de broeders die tot de Evangelie-arbeid zijn geroepen. Dat is geen loze vraag. Hij vraagt het **juist aan hen.** Omdat juist ***zij*** een gemeente zijn ***die naar Gods Wil is***, vraagt hij hen om voorbede te doen. Zodat Gods Woord, door de zegen die van deze voorbede zal uitgaan, veel anderen zal bereiken en verheerlijkt wordt.

Hij prijst de gemeente nog meer in dit gedeelte; hij weet dat ze bewaard zullen worden voor de boze, hij weet dat ze voorbede doen voor hem en de andere evangelisten.

Ongeregeld leven

Maar daarnaast waarschuwt hij de gemeente ook: ze moeten zich onttrekken aan de mensen die ongeregeld leven. In het bijzonder doelt Paulus dan op mensen die profiteren van anderen; hoewel ze zouden kunnen willen ze niet werken en teren ze doelbewust op de zak van een ander – en dat terwijl de gemeente erg armoedig was!

3:10-12

Want ook toen wij bij u waren, bevalen wij u dit: Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten. 11 Wij horen namelijk, dat sommigen onder u zich ongeregeld gedragen, door geen werk te verrichten, maar bezig te zijn met wat geen werk is; 12 zulke mensen bevelen wij en wij vermanen hen in de Here Jezus Christus, dat zij rustig bij hun werk blijven en hun eigen brood eten.

Het gaat hier dus duidelijk niet om mensen die niet kunnen werken maar niet willen werken. En wat is daar zo ernstig aan? **Zij maken misbruik van de onderlinge liefde.** In dit geval door dus niet te willen werken en anderen in hun onderhoud te laten voorzien. Wie dit waren weten we niet.

Tegenwoordig kennen we dit eigenlijk niet meer want: wie tegenwoordig geen werk heeft, wordt voorzien door de uitkerende instanties. Toch is het een principe dat hier wordt onderwezen; onderlinge liefde, de Christelijke naastenliefde en broederliefde, is een groot goed. Een gemeente staat- of valt er mee.

Wanneer mensen binnen de gemeente misbruik gaan maken van deze onderlinge liefde, kan en zal dat –wanneer we dat maar blijven toestaan- er toe leiden dat de liefde afneemt. Er komt onderlinge wrevel en ergernis van. Daarom zegt Paulus:

3:13-15

13 En gij, broeders, **wordt niet moede te doen wat goed is.** 14 Als iemand niet luistert naar wat wij door onze brief zeggen, tekent hem en gaat niet met hem om, opdat hij beschaamd worde; 15 **houdt hem echter niet voor een vijand, maar wijst hem terecht als een broeder.**

Iemand die misbruik maakt, op welke manier dan ook, van de onderlinge liefdebond en de onderlinge zorg die we als gemeente met- en voor elkaar hebben moeten we niet behandelen als een vijand.

We moeten zo iemand er op wijzen dat hij of zij misbruik maakt van andere gemeenteleden en een ongeestelijke levenswandel heeft. Zolang zo'n broeder of zuster weigert tot inkeer te komen moeten we ook niet meer met ze omgaan zegt Paulus.

Betekent dat soms dat we een broeder of zuster moeten mijden? Moeten uitstoten? Gelukkig niet. De grondtekst heeft hier het woord "sunanamignumi" (soon-an-am-ig'-noo-mee) staan. In de Engelse vertalingen is dit woord weergegeven als: "Associëren". Of "vereenzelvigen". ^{1 Kor. 5:9, 2 The. 3:14, 1 Kor. 5:11}

De definitie is dat we niet té vriendschappelijk met een dergelijke broeder of zuster moeten omgaan, dat we enige afstand moeten houden. En zeker ons niet op geestelijk vlak met ze associëren. Waarmee we onze afkeuring uitdrukking van het feit dat de broeder of zuster misbruik maakt van de onderlinge liefde.

Wanneer maakt iemand dan misbruik van de onderlinge liefde?

- Ten eerste wanneer zo iemand zélf geen liefde toont. Deze profiteurs waren daarvan een sprekend voorbeeld. Ze namen het eten van anderen die zelf kennelijk nauwelijks genoeg hadden. Wanneer een broeder of zuster egoïstisch is, en alleen aan zichzelf denkt, waardoor andere broeders of zusters schade lijden –op welke manier dan ook- is er sprake van misbruik van de onderlinge liefde. Want; de broeders en zusters blijven deze persoon vaak helpen, bemoedigen, steunen.. en Paulus zegt hier: wijs ze er op dat ze misbruik maken van de onderlinge liefde en steun en bemoedig ze niet meer;
- Ten tweede, en dat kennen we tegenwoordig natuurlijk nog wel, als mensen misbruik maken van andere gelovigen op materieel vlak. Door geld of goederen te nemen, bijvoorbeeld.

Onderlinge liefde is daarmee één van de belangrijkste kenmerken van een gemeente maar ook een kenmerk, een eigenschap, waar kennelijk misbruik van gemaakt kan worden.

Deze gemeente was een getuigenis. Een groot getuigenis. Hun getuigenis bleek door hun daden; niet door pracht en praal, niet doordat ze populair waren. Maar juist door hoe zij onderling met elkaar omgingen. Door hun geloof, door hun volharding in het geloof.

De Here Jezus zei in Lucas 11:

33 Niemand steekt een lamp aan en zet die in de kelder of onder de korenmaat, maar op de standaard, opdat wie binnentreden het licht zien. 34 De lamp van het lichaam is uw oog. Indien dan uw oog zuiver is, is ook uw gehele lichaam verlicht, maar wanneer het slecht is, is ook uw lichaam duister.

35 Zie dan toe, dat wat licht in u is niet duisternis zij. 36 Indien dan uw lichaam geheel verlicht en geen deel duister is, zal het geheel verlicht zijn, evenals wanneer de lamp u met haar schijnsel verlicht.

Deze gemeente was als een lamp. Hun getuigenis scheen voor alle andere gemeenten waar Paulus kwam. De Here zegt dat wanneer ons oog –en we mogen dat ook op de gemeente toepassen!- verlicht is, het hele lichaam verlicht is.

Wanneer we ons bezighouden met de juiste geestelijke zaken, dan kunnen we als mens wel eens denken: "het heeft geen enkele uitstraling, laten we er maar mee ophouden" maar we zien dat Gods Woord daar een hele andere mening over heeft. Onze opdracht, zowel persoonlijk als op gemeentelijk nivo is om een lamp te zijn – een getuigenis te zijn. Zodat

het licht mag worden, en Gods Woord door onze bijdrage in gebed én in werk voor- en door de Evangelie-verkondiging snelle voortgang mag hebben.

De tijd is nog kort. De Here Jezus kan elk moment terug keren. De velden zijn wit om te oogsten, en er zijn nog nauwelijks arbeiders.

Laten we zelf, zoals boven dit gedeelte staat in de NBG-vertaling, ook "bidden en werken". Laten we streven een gemeente te zijn die voldoet aan de kenmerken van een geestelijk gezonde gemeente, streven een gemeente te zijn naar Gods Wil en ons richten op het voorbeeld van deze gemeente; de gemeente rein te houden door zelf rein te zijn. Liefde voor elkaar te hebben. Volharden in het geloof, waardoor het geloof zál toenemen.

-- dankgebed --

Slotlezing:

2 Thess. 3: 16

16 En Hij, de Here des vredes, geve u de vrede, voortdurend, in elk opzicht. De Here zij met u allen.